

[A. Chr. Christensen.]

Ministeriet har, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup bemærkede, den 6. Februar 1925 stillet nogle Betingelser for at ændre det førnævnte Forhold, bl. a. at Staten skulde have en Betaling for disse Vandarealer. Dette synes mig ikke at stemme med Statens Forhold til det lollandske Digelag og Digelagene fra Store Darum til Vester Vedsted. At Staten stillede denne Betingelse, har Lodsejerne derfor altid fundet urigtigt. Fremdeles stillede Staten Forslag om, at Fiskeriet skulde være frit. Deri kan jeg for mit personlige Vedkommende kun give Staten Ret, for jeg ved, at hvis vi sammen med Vandarealerne ogsaa fik Fiskerirettighederne overladt, vilde Fiskerne føle det som en Uret; de hævder, at de, saa længe de kan huske, har været vant til at kunne fiske i dette Vand mellem Øland og Gjøl, og hvis Staten nu overlader det til Digelagene, til Lodsejerne, vil Fiskerne føle det, som om vi har taget noget fra dem. Derfor synes jeg, det er en rigtig Betragtning af Staten, at Fiskeriet skal være frit, dog med Forbehold af, at Lodsejerne eller Digelaget faar fuld Ret til at sænke Vandstanden, saaledes som de finder det nødvendigt. Endvidere stillede Staten den Betingelse, at Jagten skulde fredes, men som det ærede Medlem Hr. Pinstrup meget rigtigt bemærkede, vil dette være meget vanskeligt. Der er saa mangfoldige Lodsejere, der har tilstødende Arealer, der ligger ogsaa Holme derude i Statens Areal, og vi maa huske paa, at Skellet ikke er afmærket, der er Vand over det hele, saa vi kan ikke se, om vi er paa Statens eller paa vor egen Ejendom; Skellet er en Linie i lige Retning mellem Pynterne, der er nogle bestemte Punkter, som Landmaalerne kan afmaale Skellet efter, men naar almindelige Mennesker, naar Jægerne kommer ud, kan de ikke se, om de befinder sig paa Statens eller paa Lodsejernes Areal. Jægerne er jo ofte ude om Natten for at skyde; de skyder Ænder og meget andet, saa det vil blive meget vanskeligt at frede Jagten paa Arealerne, og jeg tror ogsaa, det vil give Anledning til meget Krybskytteri, hvilket jo ikke vil være heldigt.

Saa stillede der ogsaa den Betingelse, at hvis vi agtede at tørlægge det, skulde der begyndes i Løbet af 2 Aar, og det hele skulde være færdigt i Løbet af de næste 2 Aar. Det vil dog sikkert blive en for stor Fordring at stille; vi maa nemlig huske paa, at hvis disse Arealer skal tør-

lægges, vil det blive meget bekosteligt, og det tror jeg ikke, at hverken Digelaget eller Lodsejerne tør binde an med, i hvert Fald ikke saa længe vi har den meget store Digeskat, idet vi endnu skylder ca. 400 000 Kr. paa de Digeanlæg, der er, saa det binder de sikkert ikke an med. Man maa gaa meget forsigtigt til Værks. Hvis vi overhovedet skal tænke paa at sænke Vandstanden, maa det ske paa et mindre Areal, saa at man lemper sig frem. Det tror jeg bliver den bedste Maade at afvande disse Arealer paa.

Staten stillede ogsaa en anden Betingelse, nemlig den, at det, som var egnet dertil, skulde tilplantes med Rør, og det er vist meget fornuftigt. Særlig det østlige Anlæg, Ulvedybet, som det kaldes, bestaar af et meget tykt Sandlag oven paa det Klæglag og Lerlag, der ligger nedeunder, tidt er det et 15—16 Tommer tykt, stridt Sandlag; men det vil sikkert egne sig udmærket til Tilplantning med Rør, og der vil sikkert ogsaa kunne komme Værdier frem der.

Vel har Staten som bekendt til disse to Digelag givet et Tilskud paa 410 000 Kr., men Lodsejerne skal selv betale 540 000 Kr., og Restgælden er, som jeg før nævnte, ca. 400 000 Kr. Vi udreder aarlig en Digeskat paa over 41 000 Kr., men vi er endnu aldrig som det lollandske Digelag kommet til Staten for at laane Renter eller Afdrag, men har selv, saa godt vi har evnet, skaffet Pengene og betalt den skyldige Digeskat. Men nu kommer vi til Rigsdagen. Ærede Medlemmer vil erindre, at jeg bemærkede, at det var i 1925, vi fik denne Meddelelse fra Ministeriet; men nu har Sagen ligget stille i over 2 Aar, og det er Aarsagen til, at der er blevet taget fat paa Sagen nu, og at den bliver fremdraget her paa Rigsdagen, for om vi muligvis kunde faa en Afgørelse af dette Spørgsmaal under Hensyn til Statens hele Stilling til Dige-spørgsmaalet. Paa Lolland var der meget god Jord; da de fik deres Forhold ordnet i 1904, blev der solgt Jord fra de inddæmmede Arealer, som de fik overladt, til 300—325 Kr. pr. Td. Land. De fattige Sandarealer deroppe hos os repræsenterer jo ikke megen Værdi i Forhold dertil, men naar Staten vil stille sig lige saa liberalt, som den stillede sig overfor de lollandske Digelag og overfor Digelaget fra Store Darum til Vester Vedsted, saa er jeg vis paa, at vi ogsaa her fra Statens Side kunde imødekomme Beboernes Ønsker deroppe, saa de fik disse Arealer overladt, og jeg